

П е р е ц ь

№ 9, КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1948 р.

РІК ВИДАННЯ VIII

ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ...

Мал. В. Гливенка

— Від цього Первомає, сер, явно віє Жовтнем.

П Е Р Ш О Т Р А В Н Е В Е

Звичка добра, хоч і давня —
Святкувати Перше травня,
Та цей день-зеленолист
Має в нас окремий зміст.

Все, що гарне у природі,
Все, що чесне у народі,
Розцвітає в ці дні...
Все негарне — навпаки.

Десь по той бік океану
Сумно містерові-пану,
Що міцні більшовики...
А трудящим — навпаки.

Всім справдешнім демократам
З вітром шлемо ми крилатим
Потиск дружньої руки...
Ренегатам — навпаки.

І в погожі дні травневі
Сняться війни палеві,
Світ скорить — його думки...
Але буде — навпаки.

Розцвітай же, Перше травня!
Вам привіт, герої славі,
Мужні всі працівники,
Світлих днів будівники!

ПІД НЕБОМ ПАРИЖА

Мал. Бе-Ша

— Перше Травня! Уявляю, яке сьогодні свято на вулицях Москви.
— Нічого, Жан... Буде й на нашій вулиці свято.

ПРИГОДА НА ДАУНІНГ-СТРІТІ

Якось увечері лондонці, які проходили повз один досить відомий особняк на Даунінг-стріті, були дуже заінтриговані незвичайним шумом, що доносився звідтіль. На вулиці було чути вигуки, інколи свист, інколи оплески. Купка зівак, що зібралася було під вікнами, спочатку жваво обмірковувала цю подію. Але потім, вирішивши, що в досить відомому особняку ділять нову американську позку або закладають у нью-йоркський ломбард Вестмінстерське абатство, байдуже розійшлася. А на ранок у газетах можна було прочитати таке:

«Вчора на Даунінг-стріті відбувся банкет з нагоди утворення «Товариства відродження європейської цивілізації». Було надзвичайно респектабельно. Серед гостей — цвіт Європи: лідери II інтернаціоналу й найвідатніші діячі Інтеллідженс-сервіс, члени Балканської комісії й комітету 16-ти в повному складі. Серед присутніх — найбільш заслужені квіслінги, колабораціоністи, запроданці, відступники, розкольникки і всяка п'ята колона, а також шпигуни, інформатори, емісари, клевети, креатура, резиденти, розвідники, аташе.

Загальний ентузіазм і зворушення викликала поява серед гостей містера Даллеса, який відразу ж почав роздавати присутнім елегантно залаковані посилки: коробка яєчного порошку, біблія, пакет туалетного паперу й пачка сигарет «Верблюди».

За столом панувало веселе пожвавлення. Де-Голль виголосив тост: — В Англії є король, а у Франції є де-Голль. Де-Голль — це я. Франція — це я. Європа — це теж я. Хай живе де-Голль!

Під оплески публіки Сарагат бив тарілки, показуючи, як він розколов соціалістичну партію Італії. Цієї хвилини почувся гуркіт: незграбний Леон Жуо упав із стільця. Але чергове гріхопадіння заслуженого опортуніста нікого не здивувало.

Тут же сидів Бідо й ковтав американські кривди, що йому їх підкладав Маршалл. Його нудило. Він встияв уже проковтнути рурську кривду й ковтав відродження німецького мілітаризму.

У залі появилася Миколайчик. Його особливо гаряче вітав досить відомий майстер лижного спорту генерал Хілтон. Генерал поздоровив пана Миколайчика з тим, що він вдало «накивав лажам» з Польщі.

Шумахер, що ретельно вивчає літературну спадщину Геббельса, запропонував надіслати привітальну телеграму Чан Кай-ші, в зв'язку з черговим еластичним скороченням фронту. Але тут з протестом вступив Цалдаріс, який у рішучій формі заявив, що скорочувати фронт він уміє не гірше якогось там китайця. І тому, як потомок Олександра Македонського, має право на одержання поздоровлення в першу чергу.

Почулося легеньке скиглення. Згодом виявилось, що це сміявся Леон Блюм, якого лоскотав обійанками про позку сам містер Даллес. Несподівано всі замовкли: містер Гувер зажадав слова:

— Панове! — проричав він, — чому ви не наведете порядку у себе в домі?! Я вимгаю притягти до відповідальності за антиамериканську пропаганду якогось Шекспіра, що написав «Венеціанський купець» — брудний пасквіль на «план Маршалла»!

З легкої руки містера Гувера гості заговорили про літературу й філософію. Два популярних ренегати — Андре Жід та Андре Мальро вишукано сперечалися про те, в кого багатша індивідуальність — в Іуди чи в Каїна.

Черчілль похмуро філософствував про містику чисел. «Раніш, — говорив маститий торі, — було нещасливе число — 13. У наш час — усі числа нещасливі: нещасливий похід 14-ти держав, нещасливий комітет 16-ти!»

Банкет закінчився печальним інцидентом: дзвін бокалів і жвава розмова були перервані несамовитим криком: «Держи, держи!» І всі побачили: по залу швидко біг пацюк. Навперейми йому кинулися праві соціалісти, але пацюк спритно вислизнув і вискочив на вулицю. Серця присутніх скував жах: пацюки тікають з корабля перед катастрофою.

Охоплені панікою гості в безладді кинулися слідом за пацюком, забувши про високу місію, заради якої вони зібралися в затишному особняку на Даунінг-стріті».

Ю. ІВАКІН.

Заміж виходила дівчина Катя.
Заміж виходила — в друге село.
Грالی музики надворі і в хаті,
З тиждень — не менше — весілля було.

З тиждень не мовкли ні труби, ні струни.
Друзі і гості — все йшли звідусіль...
Катя — з артілі «Вперед до комуні»
Заміж виходила в другу артіль.

Кілька разів голова на весіллі
Трохи з досадою мовив слова:
— Жаль відпускать такі кадри з артілі!
Жаль, але мушу, хоч я й голова.

Знову підносив до стелі він чарку,
Каті давав од правління наказ:
— Й там у колгоспі—держи нашу марку!
Першою будь, як була ти у нас!..

Потім (як роблять артільці багаті) —
Кілька возів і авто підійшло.
Надбане придане дівчини Каті
В нові фургони вкладало село:

Меблі, одяжу... (І тут я зупиню
Вашу увагу, мої читачі).
Треба було ще — винести скриню,
І тут... підійшли парубки-орачі:

Скривя здорова!.. І хлопці гарячі,
Глянувши, хтіли скидять піджаки,
Думали — важко прийдеться...
Одначе,
Вийшло неждано — якраз навпаки:

Легко вместили її на машині,
Легко несли і з комори, звідтіл.
Всі дивувались: навіщо ту скриню
Катя везе у сусідню артіль?

Довго щось мати, Олена Петрівна,
Доньці шептала...
Авто загуло —
Й рушила Катя — колгоспна царівна —
З рідного двору в сусіднє село.

Там її стріла стара цокотуха,
Надто вже мила і ніжна в словах.
— Знатна ж невістка!..
Раділа свекруха.
Гляне... «Ой, скільки ж добра на возах!»

Знесли підводчики — шафу, дивана,
Килим... такий — як левада в цвіту,
Люстро — що, мабуть, до стелі дістане,
Вправлене в раму... «Йй-бо, золоту»,

Вісім подушок з гусиного пуху...
— Знав мій синочок, ой, знав, кого брав!..
Біга тюнцем, метушиться свекруха.
Людяма підморгує: гляньте, мовляві!

Влипла до вуха сусідці Мокрині
Й мовить «секретно» свекруха стара:
— Бач, яке щастя! А он у тій скрині,
Мабуть, кумасю, ще більше добра!..

Скриня стара була... грішки скосялась...
Й видно усім, що... з дірками вона!
— Що в ній? — свекрусі ніяк не терпілось.
Знала ж «секрет» той лиш Катя одна.

Й саме тоді, як до хати знадвору
Входили гості, — свекруха в ту мить
Вдох із кумою метнувшись в комору,
В скриню заглянути: ще в ній лежить?

Спритно одкинули кришку дубову...
Глянули зверху (та ще крадькома!)
...Й тут — ледь обом не відняло їм мову!
Скрикнули — ой! — і свекруха, й кума.

Сплеснули мляво руками об поли,
Ледь не присіли разом до землі!
В скрині (не ждала свекруха ніколи!)
В скрині на дні... метушились кролі!

(Ті, що їх Катя з любовним терпінням
Ніжно гляділа, — щоб більше зросло!
Ті, що у придане дані правлінням
З ферми артілі — в сусіднє село!)

Бахнула, грюкнула піднята кришка.
Хитро всімхнула Мокрина-кума.
Тут і схопила свекруху задника:
Що їй робить?! — не второпа сама —

З першого дня пожалітися сину?
Гудить невістку, таку дорогу?..
Ні!.. Ухопила за груди Мокрину:
— Дай мені слово, що ти — ні гу-гу!..

Кинула рвучко на скриню кожуха
Й гайда з кумою — до хати бігом!..
Весну і літо зітхала свекруха,
Дулась, терпіла, мовчала з трудом.

Й натяку, навіть, на спори чи сварку.
Катя ж у серці носила наказ:
«Й там у колгоспі—держи нашу марку!»
Першою будь як була ти у нас!»

Все своє вміння, всю силу завзяття
Фермі новій вона й тут віддала!
...В вересні місяці радісна Катя
В царство кроляче свекруху вела.

Й тут, усміхнувшись, сказала їй прямо:
— Знаю, що сердилась, я ж не мала.
Ось моє придане, бачите, мамо!
Ось те багатство, що я привезла!

Гляньте, — красавці!.. І їх уже сонні!..
Гляньте, магусю! — й від щастя сія:
— Катю! Які ж вони в тебе добротні!
Катю! Невісточко рідна моя!..

Кажуть, що сповнена гордістю духа
(Трублячи сину, щоб Катю жалів) —
Біга тепер клопітлива свекруха
Раннім світанком... кормити кролів.

...З того часу (кожен день і повсюди),
Хто б їй не стрівся — чи кум, чи кума,
Твердить свекруха, б'ючи себе в груди:
Крашої в світі невістки нема!

Мал. К. Агніта

У Сумській області осушування боліт провадиться дуже повільними темпами.

— Осушимо до дна за тих, хто не квапиться з осушуванням нашого болота!

У ДЕНЬ СВЯТОГО ПАТРИКА

Робочий день шефа Нью-Йоркської таємної поліції містера Патрика Уолбі починався вночі. Говорили, що звинини його мозку давно набрали форми розташування нью-йоркських вулиць. Слухаючи повідомлення агентів, він безпомилково знаходив і місце вчиненого злочину й самого злочинця. На його робочому столі стояла батарея телефонів із світловими сигналами замість дзвінків, щоб ніщо не порушувало посиленої мозкової діяльності шефа.

Сьогодні, в день святого Патрика, містер Патрик Уолбі погасив 60 свічок на пирозі, спеченому в честь його дня народження і з захопленням прослухав промову президента, передану по радіо. Президент закликав перетворити Америку на суцільний військовий табір. Містер Уолбі, після веселих іменин і президентської промови, був у тому стані, коли людині хочеться мріяти про все, крім служби.

Зелений сигнал, що спалахнув на одинадцятому телефоні, примусив Патрика Уолбі відкинути дозвольні думки і простягнути до трубки суху руку.

— Шеф! — схвилювано повідомив агент № 2969. — Виняткова подія. Вкрадено статую Свободи! О 24 години вона була на місці. Міцний норд-ост примусив мене забігти погіртися в бар. Я вийшов через 15 хвилин і виявив, що статуя Свободи зникла.

— Скільки ви випили порцій віскі? — спокійно спитав шеф.

— Дві подвійних.

— Від такої дози ви повинні замість однієї бачити дві статуї! Підійть проспівать. Завтра з'явитесь у центральну каналізаційну трубу. Вам шкодять свіже повітря!

Шеф повісив трубку, але на інших трьох телефонах спалахнуло ще три сигнали.

— Шеф! Катастрофа! — задзвенів у трубку голос кращого агента № 999. — Доіру з гавані втекла статуя Свободи!

— Скільки ви випили віскі? — спитав шеф.

— Жодного граму.

— Вилийте собі на голову цистерну холодної води й подзвоніть мені через 10 хвилин, — сказав містер Патрик Уолбі, вішаючи одну й беручи другу трубку.

— Шеф! Щойно повз мене пройшла статуя Свободи! — доповів інший агент.

Містер Патрик Уолбі мовчки повісив трубку й закурив гаванську сигару. Завжди, одержавши сенсаційне повідомлення, він спочатку, не поспішаючи, викурював сигару й, тільки погасивши недокурку у попільниці, починав спокійно обмірковувати рішення. Але цього разу йому навіть не пощастило докурити: тривожно сигналізували всі телефони.

А в цей час статуя Свободи, зелена від плісняви, моху й водоростів, ішла до міста. З-під ніг її тікали, як мурашва, автомашини, в яких сиділи збожеволілі від жаху люди. Паніка охопила весь Нью-Йорк. Один лише Патрик Уолбі, як завжди, спокійно сидів у своєму кріслі і приймав телефонограми від агентів:

— Шеф! Статуя Свободи, висадивши раму, запустила руку в редакцію херстівської газети «Дейлі Мірор». Вона жменями ловила репортерів, оглядачів і редакторів, розглядала кожного окремо і з усього розмаху жбурляла їх на брук. Потім вона добралася до самого містера Вільяма Рандольфа Херста. Він заліз у редакційний кошик і прикинувся забравованою заміткою. Статуя розчавила його нігтем.

— Шеф! Статуя Свободи звернула на Уолл-стріт. Зараз вона крушить банкірські контори.

— Шеф! Статуя Свободи йде до Білого дому!

— Що робити?! — волали в усі телефони десятки агентів.

Жах спотворив пергаментне обличчя містера Патрика Уолбі. Він схопив червону ебонітову трубку.

— Алло! Форрестолл! негайно розбомбардувати статую Свободи, інакше вона втече!

— Треба рознести її на шматки атомною бомбою! — закричав містер Патрик Уолбі, шалено натискаючи на всі 40 кнопок. За мить перед ним вирости 40 чергових детективів.

— Чому не застосовують атомні бомби!? — заревів шеф. — Зараз вона втече!

— Хто вона? — спитали всі 40 детективів.

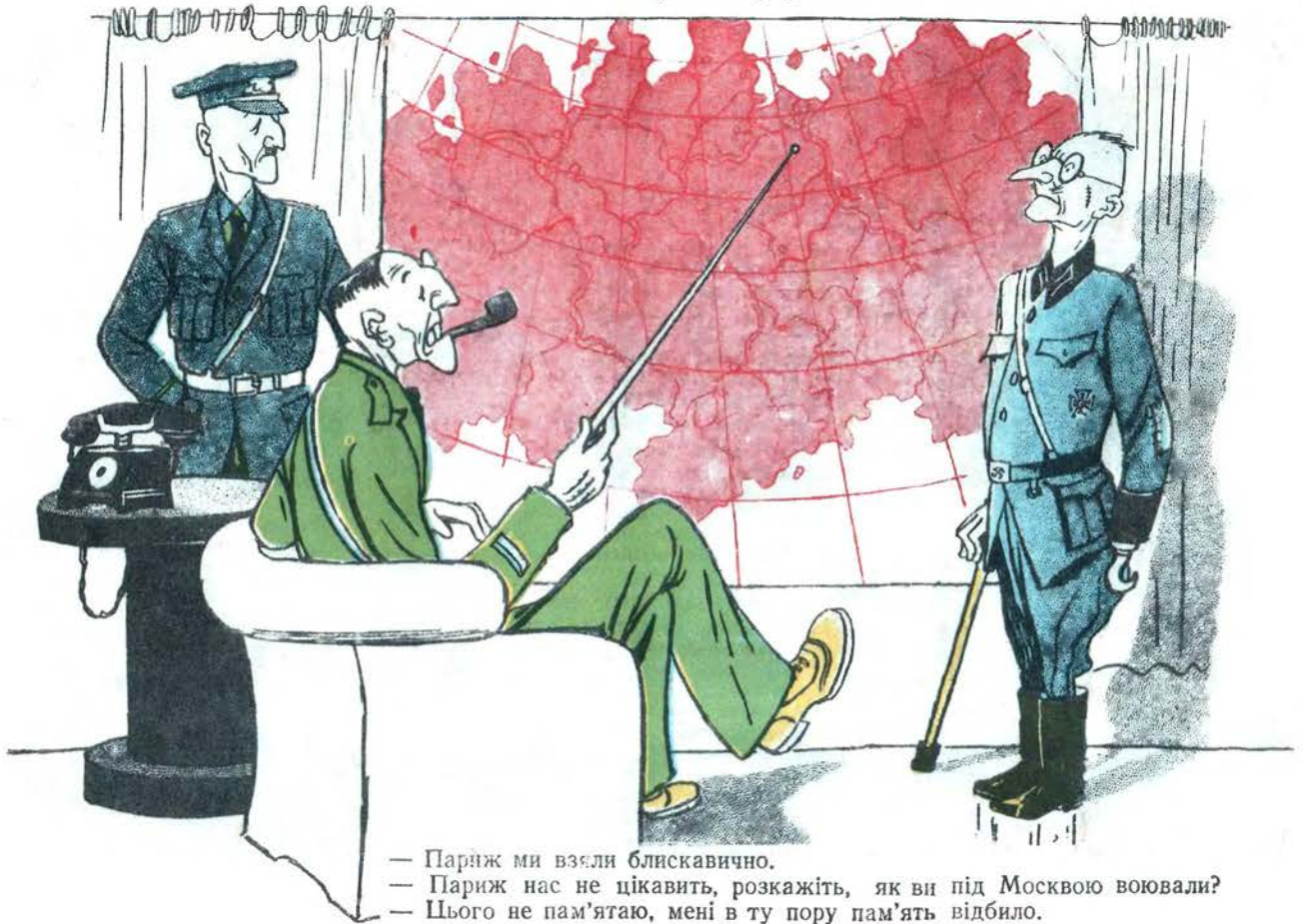
— Статуя Свободи! — відповів шеф, але, побачивши на обличчях співробітників замішання й розгублені посмішки, містер Патрик Уолбі ударив себе по лобі й, уперше за тридцять років у присутності своїх підлеглих, вибухнув задоволенням реготом:

— Фу! — сказав він. — Слава богу, що це тільки сон!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

У НАЩАДКІВ МАЛЬБРУКА

Англійське військове міністерство закликало військовополонених німців для передачі англійській армії «досвіду зимових кампаній на російському фронті».

— Париж ми взяли блискавично.
 — Париж нас не цікавить, розкажіть, як ви під Москвою воювали?
 — Цього не пам'ятаю, мені в ту пору пам'ять відбило.

Дмитро БІЛОУС

„Маршалловка“

Як відомо, кепські справи
 Скрізь по Західній Європі:
 Обмаршаллені держави —
 Наче мухи у окопі.

Бо ж зашморгує за «планом»
 Маршалл доларові петлі.
 Тільки й платить—що Шуманам,
 Де-Гаспері й іншим Еттлі.

І у греків, і у данців,
 І в французів — скрізь тривога:
 Як це так — в американців
 Зашморг зветься «допомога»?

Уоллстрітські верховоди
 Вже намилили вірвоку,
 Щоб накинуть на народи
 І втягти... у «маршалловку».

ЕПІГРАМИ

ФОРМАЛІСТ

Його книга — надбання
 Найчистішого мистецтва:
 В ній — чистісіньке естетство
 І чистісінька... брехня!

СПОЖИВАЧ ЄВРОПЕЙ-
 СЬКОГО ДУХУ

Він живе Європи духом,
 Він Європу чує нюхом.
 Твір його тому й потворний,
 Що Європа дух — тлетворний!

О. БАЛАШОВ

ДРУЗІ

Два товариша дружили,
 Всі казали недарма:
 «Якщо бачили Кирила,
 Значить, десь тут і Хома!»

Насувала хмара грізна
 В сорок першому на нас,
 Захищати свою Вітчизну
 Всі на фронт ішли в той час.

— «Прощавай, село багате,
 Прощайте, мирні дні,
 Не забудем вас, дівчата,
 В чужодальній стороні!»

Ось як хлопці говорили
 І прощалися притьма:
 З чорноокою — Кирило,
 З синьоокою — Хома.

Друзів тих не розлучили
 Ні вогонь, ні димна тьма:
 Про Хому читав Кирило,
 Про Кирила чув Хома.

Ой, лунала ж буйна слава
 Про геройські їх діла,
 Аж від рідної Полтави
 Ген за Віслу пролягла.

Утікаючи щосили,
 Взнала чорная чума,
 Як з «катиюші» б'є Кирило,
 З «самоходки» б'є Хома.

За атакою атака,
 І в останній день війни
 Біля чорного рейхстага
 Знов зустрілися вони.

Ну, й хлоп'ята — глянуть мило,
 Радість серце обійма...
 — Гутен таг! — сказав Кирило,
 — Гутен таг! — сказав Хома.

Обнялись, поцілувались
 При пожежному вогні...
 А за місяць в путь зібрались
 Вже додому — по війні.

Недарма писали з тилу:
 — «Забарились ви чому?»
 Чорноока жде Кирила,
 Синьоока жде Хому.

— Подолали вражу силу,
 То й руїни знищили ми!
 ...Три медалі у Кирила,
 Три медалі у Хоми!

Узялись з людьми за діло,
 Спочивать — часу ж нема:
 До сівалки — став Кирило,
 Сів на трактора Хома.

Трете літо їхня сила
 Рідну землю підійма:
 За сівалкою Кирило,
 Водить трактора Хома.

А тепер сказати вপুরі —
 В цвітті яблуць та вишень:
 Буде в тім колгоспі скоро
 Два весілля в той же день,
 Поведе подружку мялу,
 Що мов зірочка сама —
 Чорнооку — друг Кирило,
 Синьооку — друг Хома.

Переклав І. МУРАТОВ.

— Яке сіно? Що за сіно? Чого він заскакує наперед — оцей ПЕРЕЦЬ! — закликає очима і вигукне закоренілий друг «сезонності» який-небудь товариш Нажимайло, прочитавши заголовок цього фейлетону.

Потім товариш Нажимайло зніме трубку і подзвонить своєму працівникові, який, як-то кажуть, на сіні зуби з'їв:

— Здорові. Нажимайло говорить... Ти знаєш, починають будоражити нащот сіна... Словом, ти підними там усі матеріали і давай!..

Що давай, куди давай?!

Давай — і все.

І апарат почне «піднімати сіно»: розворушить застрілі копії торішніх зведень, провітрить залежані валки «категоричних вказівок», перетрусить оберемки депеш-блискавок... Щоб не скучати при цій роботі, хтось, гляди, ще й пісню затягне:

Апарат наш сіно косить —
Папки з шафи переносить...

І...

...і саме тоді виявиться, що мова йде не про те сіно, яке вже давно худоба з'їла, а

ПОВЕРТАЮЧИСЬ З ДЕМОНСТРАЦІЙ

Мал. С. Самума

— Татку, коли ти втомився, то скажи, я пересяду на друге плече.

про те, на якому щонеділі товариш Нажимайло видежується десь на леваді, в «засідці», коли їздити на качок полювати.

Да! Ми хочемо говорити про сіно — літа 1948 року. Про те сіно, що вкриває тепер зеленим рясом артільні угіддя, долини, луки, що його запах чують уже всі, крім таких, як товариш Нажимайло.

Де працює цей керівник?

Відповідаємо: може в одному з обласних управлінь, може в самому Міністерстві сільського господарства, а може — і там, і там. Запах сіна до таких, як товариш Нажимайло, доходить або по календарю черговості, або після того, як починає пахнути суворію доганю.

До речі, згадаємо про запах.

Розказують, що минулої осені один відповідальний товариш Кіровоградського обласного управління сільського господарства їздив по районах, колгоспах. Зовсім несподівано серед поля замовк мотор. Доки шофер біля машини порався, відповідальний товариш відійшов трошки в бік від дороги, виліз на скирту сіна і ліг подріматися. Тільки ліг — як ударили в ніс йому такі, вибачте, пахощі, від яких відповідальний товариш відразу втратив «присутствє духа» і поринув у глибокий «осінній сон». Іноді він дригав руками, намагався навіть встати, але не міг. Вчадів від «пахощів» зіпрілого сіна так, що тільки губами плямак.

Хтозна, чим би це закінчилося, коли б не підійшов до скирти шофер.

— Так що вставайте, мабуть, будемо їхати...

Мовчок.

— Кажу їхати будемо. Вставайте!..

Мовчок.

Виліз шофер на скирту і відразу догадався, в чому діло. Затулив однією рукою носа, другою схопив під пахву начальника — і до машини! Дав четверту швидкість і, розказують, що тільки на тридцятому кілометрі відповідальний товариш остаточно провітрався і прийшов до пам'яті.

— Ну, й спав же я, — каже. — Так спав, що й досі не можу прокинутися. Що то значить на сіні спати!

Про цей випадок розповів нам один працівник з того ж Кіровоградського управління сільського господарства.

Потім ми довідалися про дуже показові цифри. Торік на Кіровоградщині так налягли на коси, що заготовили сіна «в середньому на одну голову худоби» аж по... 1,8 цнт.

Чому мало? Тому, що 15 тисяч гектарів сіяних трав так і залишилися нескошеними.

І хіба могли ми після цього не зацікавитися, як на Кіровоградщині зараз готуються до сінозбирання?

Зацікавились.

Все почалося так, як і навесні минулого року. Начальник обласного управління тваринництва Микола Маркович Барабаш прийшов першу «ручку» — підписав у березні наказ, в якому категорично попереджує районні відділи сільського господарства, що сіно в цьому році треба буде косити, що план сінозбирання мусять бути виконані. Про наказ нічого не скажеш. Хороший, сильний наказ!

— А як з ремонтом сінокосилок?

Щоб відповісти на це запитання, Микола Маркович гукнув секретарку.

— Бистро покличте старшого агронома товариша Муляра!

Прийшов товариш Муляр.

— Як у нас з ремонтом сінокосилок?

Щоб відповісти на це, тов. Муляр повів нас у свій відділ. Сів за стіл і покликав свою помічницю:

— Бистро гукніть інженера товариша Татара.

Підійшов товариш Татар.

— У вас є дані про сінокосилки?

Щоб відповісти на це запитання, тов. Татар провів нас у свій кабінет. Довго порпався у простиррадлах зведень, але точних даних дати не міг. І тому ми звернулись знову до тов. Муляра.

— Є! Знайшов! — вигукнув тов. Муляр і дав нам такі цифри:

«Всього маємо 447 сінокосилок. З них ремонтувати треба 23. Відомостей про хід ремонту з районів ще немає».

Рівно через п'ять днів ми пішли в Міністерство сільського господарства, і старший агроном управління кормів тов. Герр приголомшив нас остаточно. Він авторитетно заявив, що Кіровоградщина має ремонтувати не 23, а 450 сінокосилок і що, за даними того ж Кіровоградського обласного управління, відремонтовано з них уже 80.

В чому ж діло? Хто ж кого заплутує? Виходить так: або на Кіровоградщині під впливом наказу тов. Барабаша ремонтують без розбору все підряд, або з обласного управління без розбору телеграфують липові зведення, щоб замилити очі добрим дядям з міністерства.

Кіровоградщина має косити в цьому році 30 тисяч гектарів природних сінокосів, має посіяти 70 тисяч гектарів однорічних і 53 тисячі гектарів багаторічних трав.

Збирати буде що! Та є велике побоювання, що пахуче сіно, яке так буйно зелене на придніпровських долинах, на степових артільних масивах, у багатьох місцях може ждати косарів десь аж у вересні. Бо ремонт сінокосилок, лобгріжок, граблів, ручних кіс поки що ніхто ні на Кіровоградщині, ні в Міністерстві сільського господарства посправжньому не займається.

Довели плани і сидять за столами та вершать копії свіжих паперів, та встидають таблиці (півгектарного розміру!) покосами рясних цифр — і в міністерстві, і в областях.

Ми не хочемо, щоб і в цьому році були колгоспи, які б заготовляли сіно тільки для... одного жеребця. Сінокосів у нас досить. Є кому і сінокосилки водити, і за дзвінкі коси взятися! Отже, не уподобляйтесь, товариші з міністерства, отому Нажимайло, не вигукуйте здивовано: «Яке сіно? Що за сіно?». Ні оберемками депеш, ні навильниками розпоряджень худоби не нагодуеть! Давайте пересунемо стрілку часу вперед, у пору сіножати і... полюймо сіно! Тільки не те сіно, на якому торішньої осені ледве не заснув вічним сном відповідальний кіровоградський товариш, а пахуче, як чай, зелене й соковите колгоспне сіно!

О. СТЕПАНЕНКО.

Мал. В. Гливенка

— Щойно надійшло неприємне розпорядження, Яків Володимирович: витрату грошей на даний банкет не затвердити й оні стягнути з вас.

В. КАРБОВСЬКА

ЛЮБА ТЬОТЯ

— Тьотя Зіна, можна?

На порозі кабінету появляється дівчина в шляпці з вуалеткою, і з обличчям християнської мучениці, поставленої перед необхідністю зайти в клітку з левом.

— Ах, це ти, Наталочко?

Обличчя тьоті Зіни із суворо офіційного стає родинно-близьким, розпливчатим, з сяючою посмішкою.

— Заходь, дитинко. Як мама, папа?

— Тьотя Зіна, чому ви питаєте: як папа, як мама, коли зараз найголовніше питання — як я! Мені, кінець-кінцем, треба влаштуватись, чи ні? Вже півроку, як я закінчила педінститут, всі давним-давно роз'їхались на місця, а я...

— Дитинко, та хіба ти вже вирішила їхати?

— Тьотю люба, ви що, смієтесь з мене?

— Тс... Натуюлю, ти добре причинила двері? А то незручно перед секретаркою. На мене тут ніхто не гримає, навпаки — я на всіх гримаю. Отже, ти й досі не хочеш нікуди їхати, а хочеш залишитись тільки тут? У мамочки й папочки?

— Ну, звичайно! Що за питання! Але ви зрозумійте: дядя Петя, який казав, що по закінченні інституту мій невроз може перейти в туберкульоз, який давав мені довідки й бюлетені, більше не хоче давати ні медичного висновку, ні бюлетеня! Це такий дядя, якого я й ворогу не побажаю!

— Ну, досить, досить, не нервуйся. Так що ж тепер робити?

— Я не знаю. Вам краще знати. У всякому разі, якщо ви захочете допомогти племінниці, ви все зможете зробити. Ви — відповідальний товариш, тьотю.

— От бачиш, яка ти, їй-право, а ще зовсім недавно кричала: «Закінчу інститут і нікому кланятись не буду, вийду заміж і нікуди мене ніхто не пошле!».

— Тьотю, це не делікатно роз'ятрювати хворі місця.

— Ну, не буду, не буду. Що ж мені з тобою робити? Всі школи, як на гріх, укомплектовані досвідченим педагогічним персоналом... От хіба в дитячий садок.

— Носи витирати?! Ви, здається, забуваєте, люба тьотю, що у мене вища освіта.

— Ах, привередниця! Якою була, такою й залишилась. Коли тобі було п'ять років, ти вперше обрала собі професію, знаєш яку? —

«Тьотю, хочю бути продавщицею в пряниковому магазині!» Не пам'ятаєш? А от про педагогічну професію ти, по-моєму, лише раз згадала і то тоді, коли пішла в перший клас. А правда — не слід би було тобі йти в педагогічний інститут...

— Тьотю, ви що — смієтесь? Ви знаєте, що туди легше всього було влаштуватись?

— Так, так, але що ж мені тепер робити, — ніяк не збагну. А що папа й мама?

— Папа каже: «Я у ваші справи не втручаюсь». А мама, як папа.

— Ну, та це й краще. Тоді от що — їди, мій друже, до Павла Івановича.

— Це до того недолюдка, який провалив мою кандидатуру в аспірантуру і поставив двійку?

— Та ти підожди, то був екзамєн, а тепер звичайна розмова. Тим більше, він тепер буде знати, що ти моя племінниця, і потім він зовсім не недолюдок, а дуже симпатичний, чуйний товариш. Я зараз йому подзвоню, а ти збігай.

Наталочка з обличчям мучениці їде до недолюдка Павла Івановича, а тьотя Зіна, змінивши домашній, родинний вираз обличчя на велично офіційний, підписує принесені їй папери.

За півгодини влітає Наталочка.

— Тьотя Зіна! Він — чарівний! Він мене одразу ж упізнав і так ласкавенько: «А-а-а, це я вам, голубонько, двійку поставив? Значить, — каже, — через мене в аспірантуру не потрапили? Ай-яй-яй! А чому, — каже, — не поїхали на периферію?» Я кажу: невроз, який може перейти в туберкульоз. — Ах, он воно що! — Думає, думає і каже: — Можу поки що запропонувати вам у себе місце діловода...

— У себе? Так і сказав?

— Ага.

— Ну, дитинко, ти просто в сорочці народилась! А що він ще тобі сказав?

— Говорить: «Тільки майте на увазі, я страшенно строгий і люблю ретельність!».

— Правильно, Талочко. Він любить, щоб усі папірці були підшиті в ідеальному порядку, щоб усі текни були зав'язані тасьмочками...

— Ах, тьотю люба, для чого ви оце мені кажете? Це треба роздумувати якій-небудь недоучці, а я, як-не-як, людина з вищою освітою.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 9(140) (на українській мові).

Підписано до друку 30.IV. 1948 р.

Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 00896.

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1456. Тираж 50.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

В ПЕРШОТРАВНЕВІЙ КОЛОНІ

Мал. Л. Каплана.

— Ну, й тягар! Годину поносив і терпечь лопнув.
Дивуюсь, як їх англійський народ роками терпить.